

Nyhedsbrev december 2021

Mallorca 😊

Vi havde en skøn tur til Mallorca sammen med Darmal og Popal. Det var første gang, Darmal fløj, og første gang, de var på ferie. Det var utrolig hyggeligt at være sammen og dejligt at være tættere på dem i en længere periode. De nød hinandens selskab og var tydeligt glade for at komme til et helt andet sted. Vi var på nogle skønne vandreture i de omkringliggende bjerge, og her kom det frem, at Darmal elskede at løbe rundt i bjergene som barn, hvilket vi hele tiden så, når han løb ved siden af stierne og gerne hele vejen ned af bjerget. Han var tæt på lykkelig, når han var i bjergrige landskaber. Vi nød udsigten, og Darmal nød at se på bjergene 😊

Vi lod drengene prøve at komme op i parasailing, og det var så sjovt at se dem være som "små drenge" fuldstændigt optagede af legen, også selvom det indebar en relativ kold svømmetur ud til båden.

I løbet af ugen var det også interessant at se, hvordan Darmal hele tiden søgte mig, mens Popal mere søgte Jarle. De er begge, specielt Darmal, meget omsorgsfulde, hensynsfulde og kærlige over for os. I deres kultur er de opdraget til ikke at fortælle de ældre noget, som er dårligt, eller som de tror vil stresser den ældre. Vi fik på turen anledning til at snakke en del om tillid og løgn/fortielse. Når Darmal og Popal ønsker at skåne os ved ikke at fortælle os, hvad der sker i deres liv, når det er svært, eller hvordan en fortielse om noget dumt i vores kultur kan opfattes som en løgn. Vi øver med dem, at de ikke skal være bange for at miste os eller vores kærlighed, når de har gjort dumme ting, men at de skal komme til os med det samme, så vi kan hjælpe dem. Fortielse og løgne vil bare bringe dem "længere ud i skidtet". Men det er en svær øvelse, når man ikke har lært at stole på, at de voksne vil dem godt.

På ferien opdagede vi, hvor belastet Popal stadig er af pga. sin venstre hånd. Små ting som at skære maden ud, at snøre sine sko, at tørre sig efter en tur i vandet, bruger han meget lang tid på eller opgiver, og ofte er det Darmal, som klarer dette for sin bror. Vi håber dog stadig, at hånden kan trænes til at klare mere.

Den sidste aften på ferien havde jeg sat mig uden for med et glas vin, og Darmal kom hen til mig og lagde sit hoved på min skulder. Jeg lod ham være en lille tid og spurgte så, om han bare havde brug for et kram, eller om der var noget, han ville. Han fortalte, at han havde siddet inden for og fået et slags mareridt om, at han ville miste os. Darmal fortalte, at han altid har følt sig meget ensom og udenfor, selvom der er andre til stede, og hvor svært det er at turde tro på, at han har os uanset, hvad der sker. Darmal har ikke haft de letteste opvækstbetingelser. Jeg delte min egen afhængighed af Jesu nærvær og kærlighed, og at Darmal er elsket på helt samme måde. Darmal hører mig og siger, at han også elsker Jesus, men han mangler stadig at få visheden om, at Jesus altid er hos ham og altid vil elske ham. Men som Darmal også sagde, så har han aldrig kendt kærligheden på den måde, som han ser den gennem os.

Senfølger efter hjerneskade

Popal har, efter vi kom hjem, haft et epileptisk anfald, hvilket selvfølgelig har skræmt begge drenge. Han bliver udredt, men det har noget at gøre med hjerneskaden. Efter anfaldet er Popal underligt nok blevet stærkere i sin hånd, han kan f.eks. holde et glas, hvilket han ikke har kunnet efter skaden. Det har vi "hygget os med" midt i det hele.

Hemmeligheder

Den svære forelskelse

En af de afghanske drenge er blevet forelsket i en herboende muslimsk pige. Desværre må de holde deres forhold hemmeligt for pigens forældre, da den unge mand jo ikke har noget at tilbyde kæresten og derfor ikke anses for at være et godt parti. Vi møder dem uden fordømmelse og har det rigtig hyggeligt sammen, når vi ses. Vi finder det svært at skulle være hemmelighedsfuld omkring noget, som er så naturligt, hvilket vi flere gange har talt med de unge om 😊

Teoretisk analfabetisme

Det er gået op for os, at mange af vores unge er "teoretiske analfabeter". De kan læse og skrive, men der er helt utrolig mange ting, de ikke ved. Hvad er en viking, hvad er nordisk mytologi, hvad er celsius og frysepunktet, hvornår og hvorfor er dagen lange og korte, hvad er en fagforening, osv osv. Det er næsten skræmmende, hvor lidt de er informeret om det danske samfund, vores historie og måde at leve på. Ting, som vi tager helt givet at vores børnebørn på 10-11 år kender til. De unge flygtninge og deres ligesindede har ingen chance for at klare sig i det danske samfund, hvis ikke nogen lader dem komme tæt på. Helt anderledes er det med en af de afghanske piger. Hun interesserer sig for, hvor og hvad hun er en del af. Hun har helt styr på sin økonomi og sine fremtidsdrømme, hun er bare ensom og bruger os mere til at afprøve sine ideer på og finde tryk hos. Kort før jul lånte vi denne pige nogle penge til forældrene, pigen har ringet flere gange for at lave aftale om at betale dem tilbage. Helt modsat andre af de afghanske drenge/unge mænd, vi også har lånt større beløb. Det er, som om deres gæld ikke eksisterer, hvis vi ikke minder dem om det. De er ikke vant til at have aftaler på denne måde, hvilket vi forsøger at lære dem. I vores kultur er en aftale en aftale.

En juleoverraskelse

Jarle blev ringet op af en mand, som han kendte til, men aldrig har mødt. Manden havde hørt, at vi arbejdede med flygtninge, og han ville gerne ære os ved en koncert i Køge Teater, hvor han havde inviteret Maria, Benjamin og Anders Koppel. Hovedfokus for koncerten var at hjælpe flygtningebørn gennem sang og musik, samt gøre opmærksom på, at vi alle kan bidrage med noget i forhold til at tage imod nye flygtninge, og vi skulle være et eksempel på at invitere flygtninge ind i familien.

Manden fortalte, at Røde Kors er på ret bar bund i forhold til at modtage afghanske flygtninge. Vi vil med stor glæde bruge vores ressourcer og erfaringer med at få de fremmede til at føle sig velkomne. Vores arbejde har været blandt ressourcetsvage unge flygtninge, men kan sagtens udvides til mere ressourcestærke familier, hvilket vi må formode, at det er.

Vi følte begge, at dette kunne være en mulighed, så vi er spændte på, hvad der skal ske i januar, når flygtningene begynder i komme. Vi skal mødes med Røde Kors repræsentanten og manden lige efter nytår.

Vi var til koncerten lige før jul. Den var flyttet til et mindre lokale på grund af Corona. Traileren fra "Min bror mit hjem" blev vist for de 2-3 hundrede mennesker, der var til stede, og vi var fremme og sige et par ord om muligheden for at gøre en forskel 😊 Meget spændende hvad det vil betyde for arbejdet fremover.

Retsager og e-boks

I december mødte vi op i retten for at støtte en ung mand, der er anklaget for voldtægt. Sagførereren, som er blevet vores gode ven, mødte os udenfor retssalen og blev virkelig frustreret, da hun fik at vide, at retssagen var aflyst. Det havde advokaten, som bor i Sønderjylland, ikke fået information om. Retssagen er nu berammet til først i marts.

En anden ung mand er blevet anklaget for dokumentfalsk, vi har talt med både politi og sagfører om dette og opdager igennem drengens e-mail og e-boks, at en anden udgiver sig for at være ham. Den anden har optaget lån mm i drengens navn. Det er ikke let at få lov til at komme ind bagved drengenes facade, hvilket vi gør, når vi ser deres e-boks. Det er helt utrolig tidskrævende at finde "hoved og hale" i det, som foregår i deres liv, da de selv "lukker øjnene" for det, de ikke forstår, og derved kommer bagud med bøder, afgifter,

lån, husleje, møde i retten mm. Hvis man skal hjælpe en flygtning helt, skal man sidde sammen med dem en gang i ugen og gennemgå deres e-boks. Når vi kommer ind bagved, får vi indblik i deres skam, hvilket vi oplever som værende eget svært for dem.

Kærlige hilsner fra Merete og Jarle

TAK TIL VORES PARTNER

